

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Conatus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Compassio. Conatus.

SENTENTIA BIBLICA.

...ens beatificabit me, oculus videns testimonium reddidit mihi, eo quod liberaliter pauperem vociferantem, & pupillam non erat adutor, benedixit perituri super me veniebat, & vultum eius circumdatus sum. *Job 29.*
Omnia quaeque vultis bona, ut faciant vobis homines, ita & facite illis. Haec est enim lex, & Propheta. *Matth. 7.*
Gaude cum gaudentibus, flete cum flentibus. *Rom. 12.*

Non solum iustus in afflictionibus compatendum est, sed etiam peccatores. Et iustus.

Propter destructionem Babylonis repleti sunt lumbi mei dolore, & angustia parauerunt. *Esa. 21. 3.*

Roscoe me (dicebat Elia), videns spiritualem calamitatem populo suo amare flebo, nolite incumbere, ut super vultum me super vultum filiae populi mei. *2. 4.*

Tribula est mihi magna (dicebat Paulus, compatiens fratribus, & contritus pro peccatis) & continuus dolor cordi meo. *Rom. 9.*

Quis enim ego ipse anathema esse Christo pro fratribus, qui sunt carnem, qui sunt Isaacite, quos persequitur, & ego non infirmus? quis scandalizatur, & ego non peccator? *Gal. 4.*

SENTENTIA PATRUM.

Propheta tristitia (si dici potest) bona miseria, vitis alienis trahitur, contra dicitur: merere, non habere: dolore contrahi, non habere. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Quis non infirmitati compatimur, valentius a nostra robore non facit, quam a dolore futuro mens ad praesentia aduersa se preparat. *Greg. 17. Mor.*

Plena cordis nostri compassio est, quum mala inopie pro diuina misericordia cupere non meruimus, ut illum passione liberemur. *Greg. 17. Mor.*

Longitudine temporis tentatio augetur, per triduum enim crescentibus curis paterna viscera cruciantur, & prolixo spatio patris filium intuetur, cibum cum eo sumit, tot noctibus pender puer in amplexu patris, cubat in gremio, & per singula momenta in pater, no affectu dolor occidendi filii cumulat. *Alcimus de immolat. abrah.*

Cuius pectus tam ferreum, cuius cor tam lapideum, ut gemitus non exprimat, lachrymas non effundat, quum proximi vel amici morbum vel interitum intuetur? ut patienti non compatiatur, & dolentibus non condoleat? Ipse Iesus, cum vidisset Mariam & Iudaeos plorantes, infremuit spiritu, turbauit semetipsum & lachrymans est. *Inu. de vultu cond. hum.*

SIMILITUDINES.

Chrysostomus. Sicut pes libenter seruit oculo, quasi sibi feruenti, sciens, quia nisi oculus suo ministerio fuerit usus, nec ipse suo poterit vti: & oculus libenter seruit pedi, quasi sibi feruenti, sciens, quia nisi pes suo officio fuerit usus, nec ipse suo poterit vti: Sic & iancti inuicem sibi debent esse subiecti, ut minor maiori non inuideat quasi maiori, sed libenter obsequatur ei, quasi sibi feruenti, in eo ipso quod maior: & maior non contemnat minorum, quia maior est, sed libenter ei obsequatur, quasi sibi feruenti. *In c. 20. Matthe. hom. 35.*

D. Basilii. Quemadmodum ii, qui sunt in litore constituti, erga eos, qui in mari naufragium patiuntur, misericordia mouentur, no tamen ob hanc curam & misericordiam propriam amittunt securitatem: Sic & illi, qui proximorum peccata lugent, & querunt, propriam vitam ac conscientiam puritatis letitiam non amittunt, quia potius ob has pro fratribus lachrymas effusas letitiam augent, gratia inique Dei ac Domini nostri Iesu Christi magis promerentur. *De Deo.*

Augustinus. Considerate, & videre, quomodo quid fiat in nobis carnaliter, quando sanum est caput, quomodo congaudent omnia membra, & placent sibi de singulis illis membra cetera. Econtrario autem, quando patitur vnum membrum, compatiuntur omnia membra. Ecce ipsam calcet pes: quid tam longe ab oculis, quam pes? longe est de loco, proximus charitatis affectu. Modicum pungit ipsa, perpetuum locum tenet in pede, vide quomodo illic conuertuntur omnia membra. Primo ipsa spina dorsi incuruat se, & deponunt se omnia membra. Nunquid oculi cessant querere? Nunquid aures cessant audire? forte alii, qui vident vbi sit, dicunt: Ecce, vbi est, statim hoc audiunt aures, & sequuntur consilium: Ecce, vbi querunt, & manus operantur, & vti dixi, totum corpus illic incuruat, & nihil vacat in homine ad subueniendum. Et solum in pede factum est vulnus, & totum quod est in homine, operatur. Sana sunt omnia membra, pes dolet, & omnia simul. *hom. 15. de 50. psal.*

*De ceruis nonnullis talium cognitionum studiosi sciuerunt, cum fretum ad insulam transeunt, pascuarum gratia, sic se ordinant, ut onera caprum suorum, quae gestant in cornibus, superinuenient portent: ita vbi posterior super anteriorem ceruicem caput collocet. Et quia necesse est, vnum esse, qui praecedens ceteros, ante se non habeat, cui caput inclinet, vti ibi agere dicuntur, ut lassatus sui capitis onere, & ei succedat, cui ferebat caput, cum ipse praerit. Ita inuenient onera sua portantes, fretum transeunt, donec veniant ad terram stabilitatem. Istam fortasse ceruorum naturam intenderat Salomon, cum ait: Ceus amicitiae, & pullus gratiarum tuarum colloquatur tecum. Nihil sic probat amicum, quemadmodum oneris amici portatio. *lib. 8. Quasi, quasi. 11.**

Vide paulo ante Commiseratio: Et infra Misericordia.

Conatus.

DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

CONATUS, incumbens in aliquod studium vel animi vel corporis impetus. *lib. 1. in fin. ff. Quod quisque iur. Inc. Spieg. Lexico iur. l. c.*

Conari, hoc est, niti, & dare operam, ut aliquid fiat, leuius est, quam facere. Donato auctore. Est tamen, vbi conatus instat facti, habetur, atque punitur. Quae de re Felinus dicitur singulari tractatu, a nemine non magnopere probato. *Idem ibid.*

PHILOSOPHICAE SENTENTIAE.

Querendi defangatio turpis est: cum id, quod queritur, sit pulcherrimum. *Cic. 2. de Emb.*

Non est contentanem, vllam honestam rem, afectionem, ne sollicitus sis, aut non suscipere, aut suscepiam deponere. Quod si cui am fugimus, virtus fugienda est: quae necesse est, ut cum aliqua cura res sibi contrarias aspernetur atque odert: ut bonitas malitiam, temperantia libidinem, ignauam fortitudo. *Latus.*

Sine studio & ardore quodam amoris in vita nihil quidquam sit egregium. *l. de Orat.*

Diligentiam omnibus rebus plurimum valet: haec praecipue colenda est nobis, haec semper adhibenda: haec nihil est quod

non

non

non

non

non

non

non

non

